

La conversió del cor

Dv, 23/12/2011 per Teresa Forcades...

[Un Manament Nou](#)

Aquesta centralitat del baptisme pel que fa a la inauguració de la 'vida nova' no ens autoritza a separar de manera anacrònica 'l'eficàcia sacramental' de la conversió. En el text de Basili queda clar que el sacrament no és complert sense la conversió del cor:

*Conseqüentment, amb tres immersions i altres tantes invocacions es realitza el gran misteri del baptisme, per tal que es representi la figura de la mort i, per la tradició del coneixement de Déu, s'il·luminin les ànimes dels qui es bategen. De manera que, si hi ha alguna gràcia en l'aigua, no prové de la natura d'aquesta, sinó de la presència de l'Esperit. Car el baptisme 'no és pas eliminació d'impuresa corporal, **sinó compromís amb Déu d'una bona consciència** (1Pe 3,21) (15.35).*

La persona batejada ha de passar a concebre's a si mateixa únicament en funció de la dinàmica d'amor de Déu. Resulta del màxim interès per al tema de l'analogia entre el 'ser persona' de Déu i el nostre, el fet que Basili parli obertament de la 'nova natura' del batejat i que la identifiqui (com a anticipada per la gràcia) amb la mateixa natura que en la resurrecció ens permetrà participar de la vida trinitària:

*Per a preparar-nos a la vida de la resurrecció, el Senyor ens proposa tot el comportament evangèlic prescrivint que siguem dolços, tolerants, purs de l'amor del plaer, desinteressats de les riqueses; de manera que **allò que la vida futura té per natura, el mateix, avançant-nos deliberadament, ho mantinguem en mode oportú. I si algú, en conseqüència, digués per definició que l'evangeli és com una prefiguració de la vida que sorgeix de la resurrecció, no em semblaria pas que s'equivocava** (15.35).*

'La vida que sorgeix de la resurrecció' és la 'vida espiritual' (1 Co 15, 44), i com a tal és inhaprensible en fórmules, conceptes o mots; se situa necessàriament més enllà de la nostra capacitat discursiva, però ens és (anticipadament) experimentable:

Com la mar és figura del baptisme perquè arrencava [el poble] del faraó, així també el bany baptismal ens separa de la tirania del diable. Aquella mar en si mateixa matà l'enemic, ara i aquí occeix la nostra enemistat amb Déu. D'aquella, el poble en sortí indemne, **i de l'aigua en remuntem com a vivents entre els morts salvats per la gràcia del qui ens ha cridat** (14.31).

Saber-se 'salvat per la gràcia', saber-se estimada per Déu de manera total i gratuïta (fins a donar la vida) és trobar la veritat sobre el propi ser; comportar-se d'acord amb aquesta veritat, estimar (en la mesura de les pròpies forces) com s'és estimat (fins a donar la vida) és 'ser persona', és 'ser com Déu'.

[*\(Extret de Ser persona, avui: estudi del concepte de 'persona' en la teologia trinitària clàssica i de la seva relació amb la noció moderna de llibertat. Teresa Forcades i Vila. Publicacions de l'Abadia de Montserrat\).*](#)